

Credința și fapta

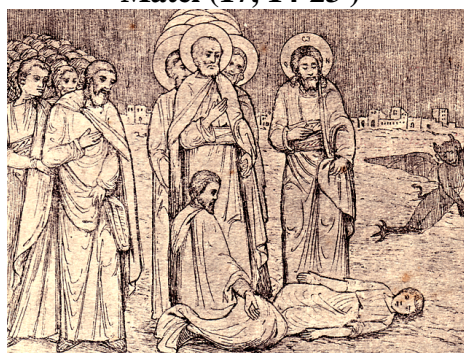
Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a zecea după Rusalii

În această săptămână,
Vineri:

Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul

Evanghelia zilei
Vindecarea unui lunatic
Matei (17, 14-23)

14. Și mergând ei spre mulțime, s-a apropiat de El un om, căzându-l în genunchi,
15. Și zicând: Doamne, miluiește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă.
16. Și l-am dus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece.
17. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi? Aduceți-l aici la Mine.
18. Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela.
19. Atunci apropiindu-se ucenicii de Iisus, I-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem?
20. Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință.
21. Dar acest neam de demoni nu iese decât cu rugăciune și cu post.
22. Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va să fie dat în mâinile oamenilor.
23. Și-L vor omorî, dar a treia zi va învia. Și ei s-au întristat foarte!

Mărită tăierea Înaintemergătorului rânduială dumnezeiască a fost, ca și celor din iad să propovăduiască venirea Mântuitorului. Să se tânguiască Irodiada, care a cerut ucidere fără de lege; că nu legea lui Dumnezeu, nici viața cea vie a iubit, ci pe cea amăgitoare, vremelnică.

Condacul Tăierii Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul

Din tâlcuirea Evangheliei – Sfântul Ioan Gură de Aur

„Venind ei spre mulțime, s-a apropiat de El un om, îngenunchind înaintea Lui și zicând: «Doamne, miluiește pe fiul meu, că este lunatic și rău pătimește; de multe ori cade în foc și de multe ori în apă. Și l-am dus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece»”(Matei 17, 14-16).

Scriptura ni-l arată pe acest om foarte slab în credință. Din multe fapte se vede aceasta: din cele spuse de Hristos: „*Toate sunt cu puțință celui ce crede*”(Marcu 9, 23); din cele spuse chiar de cel care a venit la Hristos: „*Ajută necredinței mele!*”(Marcu 9, 24); din porunca dată de Hristos demonului ca să nu mai intre în fiul lui; și în sfârșit din cele spuse de om lui Hristos: „*Dar de poți ceva*”(Marcu 9, 22).

Când tatăl copilului a rostit cuvinte nevrednice de puterea lui Hristos, spunând: „*De poți ceva, ajută-ne*”(Marcu 9,22), Domnul îl îndreaptă pentru că nu grăise așa cum trebuie: „*De poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede!*”(Marcu 9, 23). Și după ce a spus aceste cuvinte a vindecat pe îndrăcit.

La întrebarea apostolilor „*pentru ce ei n-au putut să scoată demonul*”(Matei 17,19), Hristos le-a răspuns: „*Din pricina necredinței voastre(...)* Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar și veți zice muntelui acestuia: «*Mută-te!*», se va muta și nimic nu vă va fi cu neputință”.

Hristos vorbește aici de credința în minuni și amintește de grăuntele de muștar, ca să arate cât de mare este puterea credinței. Grăuntele de muștar pare mic, mic de tot, dar are o putere mai mare decât toate semințele.

Hristos dă așadar ca pildă grăuntele de muștar pentru a arăta că și puțină credință adevărată poate foarte mult. Și nu s-a mărginit numai la atât, ci a adăugat că și munții îi poate muta credința. Merge chiar mai departe, că spune: „*Nimic nu vă va fi cu neputință*”.

Din Sinaxarul săptămânii

În ziua de 24 august, Biserica face pomenirea *Sfântului Sfințit Mucenic Eutihie*, originar din Sevastopolul Palestinei. Auzind de propovăduirea lui Hristos, acesta și-a părăsit părinții și rudele și s-a apropiat de ucenicii lui Hristos, de Sf. Ap. Ioan, Cuvântătorul de Dumnezeu, și mai apoi, de Sf. Ap. Pavel. Sfântul Eutihie s-a bucurat, așadar, de a fi numit Apostol, ca unul ce s-a ostenit cu cei mai mari Apostoli pentru vestirea lui Hristos și ca unul ce a fost sfințit de dânsii, episcop, la slujirea Cuvântului și la Jertfe.

După îndelungate chinuri la care păgânii l-au supus, pentru credința sa și slujirea lui Hristos, i s-a tăiat capul, părăsind această viață mucenicește.

Pe 25 august, Biserica Ortodoxă comemorează *Aducerea cinstitelor moaște ale Sfântului Apostol Bartolomeu*, de la cetatea Venenda.

Sfântul Apostol Bartolomeu, numit și Natanail, a fost unul din cei doisprezece Apostoli. A propovăduit în Siria, Frigia, în părțile Indiei și mai apoi în Armenia, săvârșind minuni și convertind la creștinism pe mulți dintre păgâni. Însuși împăratul Armeniei, cu toată casa lui, s-a botezat, după ce Sf. Ap. Bartolomeu i-a tămăduit fiica de duhuri necurate. Dar, uneltind, fratele împăratului l-a îndemnat pe acesta să piardă pe Bartolomeu, ca să aibă pace cu păgânii din cetate. Aflând un moment potrivit, l-au prins și l-au chinuit (l-au răstignit pe cruce, cu capul în jos, i-au jupit pielea trupului), în cele din urmă, dregătorul poruncind să i se taie capul.

După sfârșitul mucenicesc al Sf. Bartolomeu, cinstitul său trup a fost luat de credincioși, care, punându-l într-o raclă de plumb, l-au dus în cetatea Albana, din Armenia, unde sfântul lucrase. Acolo, sfintele sale moaște, dând tămăduiri bolnavilor, mulți necredincioși se întorceau la Hristos. Văzând toate acele minuni, păgânii au luat racla cu moaștele și au aruncat-o în mare, socotind că astfel sfintele oseminte se vor duce în adânc și li se va pierde urma. Dar în loc să se afunde, racla a plutit, ajungând prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, în insulele Lipare.

Descoperindu-se acestea lui Agaton, episcopul insulelor Lipare, acesta a mers, cu poporul și clerul, la malul mării, unde au aflat racla cu moaștele Apostolului. În laude și cântări, au adus-o apoi la biserică.

Astfel, sfintele moaște au rămas, în insula aceea, până pe vremea lui Teofil, luptătorul împotriva icoanelor, când saracinii au prădat insulele Lipare. Atunci, un om bogat, Sicar, din cetatea Venenda, având credință puternică și dragoste pentru Sf. Apostol, a tocmnit niște corăbieri să ia sfintele moaște și să le aducă la dânsul.

Din acea vreme, se păstrează prăznuirea cinstitelor moaște ale Sf. Ap. Bartolomeu, în ziua de 25 august, zi în care aceste sfinte oseminte au fost aduse în Venenda.

În ziua de 26 august Biserica serbează pe *Sfântul mucenic Adrian și soția sa Natalia*. Aceștia au trăit în cetatea Nicomidiei, pe vremea împăratului Maximilian Galeriu. Fiind unul dintre dregătorii împărătești ce au asistat la chinurile la care creștinii erau supuși pentru credința în Hristos, mucenicul Adrian a hotărât convertirea sa la creștinism; astfel a fost întemnițat împreună cu ceilalți. Soția sa, Natalia, a fost cea care l-a îndemnat mereu pe Adrian să sufere mucenicia, căci în taină era creștină. Chiar și chinuitorii i-au ascultat rugămintea ca cel dintâi ucis să fie soțul ei, căci se temea că va slăbi în hotărârea lui de a vedea moartea celorlalți. Poruncind împăratul ca trupurile mucenicilor să fie arse, fericita Natalia a ascuns, în taină, mâna soțului ei, pentru a nu fi aruncată în foc. Dar stingându-se focul de un potop de ploaie, un om credincios, anume Eusebiu, luând moaștele sfinților, le-a dus în Bizanț. Acolo, mergând, mai pe urmă, Natalia și-a dat sufletul, ca una ce a pățimit mult, slujind pe Dumnezeu. Iată o pildă supremă de credință neclintită, care știe că scurta pierdere a soțului aici, pe pământ, pentru Hristos, înseamnă a-l dobândi din nou, de-a pururea, în Împărăția cerurilor.

Semnificații onomastice ale săptămânii

Alexandru, Alexandra - numele era în mod curent interpretat de greci drept un compus cu semnificația „apărător al poporului său” (*alexein*, „a apăra” și *aner, andros*, „bărbat, luptător”).

Natalia –nume augural, de origine lat., corespunde cognomenului *Natalis*, creat pe baza adj. *natalis*, „referitor la naștere”. În antichitate, adjectivul era folosit pentru a denumi diferitele sărbători romane ale întemeierii și nașterii. În epoca creștină, *Natalis* sau *Natale* este sărbătoarea Crăciunului la anumite popoare romanice.

Paul (Pavel), Paula –la origine este un vechi cognomen roman, *Paul(l)us*, corespunzător adj. *paul(l)us*, „mic”.

Eutihie – nume augural, de origine greacă, format de la subst. *Eutyhis*, “fericit, prosper”.

Înaintemergătorul pătimirii lui Hristos

Sfântul Ioan Botezătorul, prin viața și activitatea sa misionară, a devenit călăuză spre Hristos: *“Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte; Acesta va va boteza cu Duh Sfânt și cu foc.”* – Matei 3,11) Încă dinaintea nașterii și până la moartea prin tăierea capului, viața sa a fost conformă cu menirea pentru care Dumnezeu l-a ales, arătându-se în toate Înaintemergător lui Iisus, după proorocia făcută: *«Iată, Eu trimit pe îngerul Meu și va găti calea înaintea feței Mele și va veni îndată în templul Său Domnul pe Care Îl căutați și Îngerul legământului pe Care voi Îl doriți. Iată vine!»*, zice Domnul Savaot (Maleahi 3,1). De aceea în iconografia ortodoxă, Sf. Ioan este reprezentat cu aripi de înger.

Sfinții Părinți spun că, pentru restaurarea omului după căderea în păcat, existau două alternative: “sau omul să se ridice la Dumnezeu, sau Dumnezeu să se pogoare la om”. Cum prima alternativă este imposibilă căci *“nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer”* (Ioan 3,13), Sfântul Ioan Botezătorul apare ca un semn al îndurării lui Dumnezeu (Iohanan, în ebraică, înseamnă “Dumnezeu S-a Îndurat” sau “Dumnezeu a avut milă”) față de popor, pentru ca “la sfârșitul timpurilor” să-l îndumnezeiască.

Astfel, în vederea pogorării lui Dumnezeu la om, Sf. Ioan a fost trimis să îndrepte facultățile umanității căzute, pentru a deveni capabilă să-L primească pe Dumnezeu. Succesiunea inversă mărturisită de Ioan prin cuvintele: *“Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era.”* (Ioan 1,15), este arătată în cadrul cultului divin ortodox de lumânarea care merge mereu înaintea Sfintei Evanghelii și înaintea Cinstitelor Daruri, după cum și Botezătorul Ioan a fost Înaintemergător a lui Hristos. Așadar, prin această așezare, ca și prin citirea Apostolului înaintea Sfintei Evanghelii, ne este sugerat faptul că pentru a primi pe Hristos avem nevoie de o pregătire specială, Cuvântul lui Dumnezeu ajungând la noi, oamenii, numai după luminata propovăduire.

Sfânta Scriptură ne arată pe acei care au acceptat să se pregătească pentru primirea Mântuitorului, fiind botezați de Ioan (*“Ioan boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței întru iertarea păcatelor. Și ieșeau la el tot ținutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el, în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele”* – Marcu 1,4-5), dar ne arată și cazul înfricoșător al lui Irod care, deși se temea de glasul lui Ioan și uneori îl asculta (*“Irod se temea de Ioan, știindu-l bărbat drept și sfânt, și-l ocrotea. Și ascultându-l multe făcea și cu drag îl asculta”* – Marcu 6, 20), a biruit în el nedreptatea, și pentru a nu-l mai auzi, l-a prins și l-a legat, trimițându-l în temniță.

Fărădelegea lui Irod a fost aceea că trăia în desfrânare cu Irodiada, soția fratelui său Filip. Pentru aceasta, Ioan Botezătorul, păzitorul Legii lui Dumnezeu, îl condamnă deschis: *“Nu-ți este îngăduit să ții pe femeia fratelui tău”* (Macu 6,18). Irod n-a mai ascultat de “glasul conștiinței” ci de cel al pierzării, și a dat cutremurătoarea poruncă de Tăiere a capului lui Ioan și aducerea lui pe tipsis Salomeei, care l-a dat mamei sale Irodiada. Conform Tradiției, aceasta din urmă a poruncit slugilor să îngroape capul într-un loc ascuns, departe de trup, ca nu care cumva, alipindu-se acesta să învie.

Martor al lui Hristos, Sf. Ioan Botezătorul a fost antemergător al Domnului nu numai cu nașterea sa, ci și cu moartea sa. Prin suferirea, pe nedrept, a întemnițării și a tăierii capului, el și-a îndeplinit făgăduința de profundă smerenie, făcută prin cuvintele: *“Acela trebuie să crească și eu să mă micșorez”* (Ioan 3,30), arătând calea prin care voia omului vechi trebuie să se taie, eul trebuie să se retragă, pentru ca în spațiul, golit de sine, să crească Dumnezeu-Omul.

Ioan Botezătorul pătimește Tăierea Sfântului său Cap, pentru a ne învăța, “capetele noastre, Domnului să le plecăm”. Și dacă nu avem apa Iordanului spre pocăință, avem lucrarea Duhului Sfânt, care curge nevăzut în Biserica Domnului și care spală orice inimă înverșunată.

Forme ale desacralizării vieții creștine

După ce atâția ani religia a fost prezentă în atenția unora doar pentru a fi combătută, în prezent, tradiționala concepție creștina de viață coexistă încă cu elemente necreștine sau chiar păgâne.

O simplă privire la firmele unor farmacii evidențiază acest fapt: ele prezintă privitorului anticul semn al lui Esculap, aplicat pe o cruce greacă. Reprezentarea șarpelui asclepic pe o cruce creștină nu poate fi fundamentată doctrinar, întrucât izbăvirea de rana păcatului se face prin jertfa lui Iisus Hristos, Dumnezeu Întrupat din dragoste. Ori, șarpele, mitul unui zeu din antichitate, nu mai rămâne decât ca forța evocatoare a vechimii unei ocupații.

Intr-o lume a libertății exterioare, cum e cea în care trăim, se pot întâlni și alte forme, mult mai decăzute și mai dure, mai ales în reclamele care se fac unor firme sau produse cu nume care îți dau fiori: “Diavolo”, “Dracula” sau “Lucifer”.

Dar ceea ce scandalizează bunul simț sunt reclamele afișate prin tot orașul cu îndemnuri foarte atractive, adevărate capcane pentru conștiința tinerilor prin care, direct sau indirect sunt invitați să testeze băuturi alcoolice sau țigări, restaurante sau baruri indiferent de vârstă.

Publicații de senzație, spectacole deochete, o muzică ce atrage după sine lipsa de cultură ce se adâncește tot mai mult din cauza sărăciei, indiferentismul, toate acestea contribuie la o nefericită involuție spirituală. Demnitatea umană și valorile religioase ale familiei, ale societății, sunt astfel diminuate.

Aceste exemple – ce trădează o cultură mediocră și o crasă ignoranță teologică - constituie o realitate negativă a zilelor noastre. Tradiția creștină autentică, unită cu bunul simț românesc cumpănit și uman, cu frumusețea morală - reprezintă tot atâtea repere care ne pot feri de extremele de blasfemie, de semnele scandalului și ale ridicolului.

Cronică parohială

Prin primirea Tainei Sfântului Botez au devenit ortodocși:

- Erwan Constantin Olivier, în vârstă de 6 luni, fiul enoriașului nostru Constantin Amarandei, stabilit în Franța. Pruncul a fost asistat de nașa Elena Amarandei
- Sanad-Iulian, în vârstă de două luni, fiul doamnei Geanina și a domnului Hani Elamash, arab creștin ortodox din Betleem, angajat ca medic la Spitalul Sf. Spiridon din Iași.

Tot în această săptămână, urmare cererii și expunerii de motive ce ne-au fost adresate, precum și interesului pe care l-a manifestat în cunoașterea și aprofundarea învățaturii de credință ortodoxe, a primit Taina Botezului tânăra Noemie Nathalie Maryvonnick, în vârstă de 23 de ani, originară din Caen-Calvados din Franța.

Provenind din părinți catolici nepracticanți, aceștia nu și-au botezat copilul, lăsând aceasta la libera ei alegere, când va fi matură. Opțiunea ei pentru a primi Botezul Ortodox a avut la bază dorința de a avea în familie o singură credință: cea a soțului Alin Constantin Amarandei, care este un bun enoriaș al parohiei noastre.

Într-o atmosferă emoționantă, după mărturisirea publică a credinței și recitarea Crezului în limba franceză, tânăra Noemie Nathalie Maryvonnick a primit Taina Botezului, prin afundare, împreună cu Taina Mirungerii și apoi Împărtășania. Rugăm pe Bunul Dumnezeu să o ajute să-și poată împlini

îndatoririle de mamă și soție ortodoxă și o recomandăm cu toată încrederea parohiei ortodoxe de care va aparține în Franța, unde domiciliază. Duminică 17.08.2003 tinerii Relu Roberto Pascu și Anișoara Șandra, au primit Taina Sfintei Cununii, având ca nași pe părintele Mihai și preteasa Gabriela Mărgineanu. Slujba a fost oficiată de P.C. Pr. Aurel Mărgineanu și P.C. Pr. Narcis Axinte în biserica parohială, cu participarea corului.

Vineri 29 august sărbătorim "Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul" și săvârșim Sfânta Liturghie. Sărbătoarea are o rânduială specială, fiind o zi de post și rugăciune, după cum au hotărât Sfinții Părinți. În această zi de întristare și mahnire, nu este nici dezlegare la pește, creștinul aducând prin post cinstire vieții înfrânate a Sfântului Ioan Botezătorul, dar și sfârșitului său mucenicesc.

